

Ірина КОНОВАЛОВА,*orcid.org/0000-0003-0133-1816**доктор мистецтвознавства, доцент,
завідувач кафедри теорії та історії музики
Харківської державної академії культури
(Харків, Україна) konovalova.kulik@gmail.com***Артем ЛОШКОВ,***orcid.org/0000-0001-5292-3550**аспірант кафедри теорії та історії музики
Харківської державної академії культури
(Харків, Україна) artemloshkov@ua.fm*

КОНТЕКСТИ КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЇ ПОНЯТТЯ «ПОЕТИКА» В ДИСКУРСІ СУЧАСНОЇ МУЗИКОЛОГІЇ

Розкривається категоріальна сутність поняття «поетика» в його екстраполяції на сферу музикології. Здійснюється термінологічна дескрипція поняття «музична поетика» та осмислюється плюралістичність його конотацій в дискурсі сучасного музикознавства. Доводиться розширення експлікації поняття «поетика» в дослідницькому полі музикології, визначається його роль у збагаченні концептуального континууму сучасного музикологічного знання, констатується динаміка зростання його статусу від метафори до категорії.

Мета дослідження – визначити специфіку експлікації поняття «музична поетика» в сучасній науковій думці та розкрити контексти концептуалізації поетологічної проблематики в українському музикознавчому дискурсі. Положення роботи аргументуються на засадах комплексної методології, що поєднує загальнонаукові підходи і методи дослідження (системний, компаративний, операціоналізації понять) та спеціальні аналітичні методи.

Доведено, що концептуалізація поняття «музична поетика» зумовлена художньо-еволюційними й культуротворчими процесами, тенденціями міждисциплінарної інтеграції, інтенціями до нового синкретизму й зближення мистецтва і науки, що є наслідком розширення меж осягнення картини світу. Звернення до поетики як категорії музикознавства та пов'язаної з нею інтегративної теорії художньої творчості, що виявляє зв'язки із царинами літературознавства, герменевтики, феноменології, психології, філософії та естетики, уможливило розкрити музичне явище у комплексі складових. Підкреслено, що здійснюючи історико-теоретичну рефлексію питань музичної поетики та фокусуючи увагу на поетиці музичних явищ, виявленні їх смислової сутності, структури і виразової системи, сучасні вчені збільшують дослідницьку «територію» музично-поетологічної проблематики й сприяють розширенню концептуального континууму сучасної музикології.

Ключові слова: музичне мистецтво, музична творчість, сучасна музикологія, поетика, концептуалізація, стиль, жанр.

Iryna KONOVALOVA,*orcid.org/0000-0003-0133-1816**Doctor Habilitated of Art Criticism, Associate Professor,
Head of the Theory and History of Music Department
Kharkiv State Academy of Culture
(Kharkiv, Ukraine) konovalova.kulik@gmail.com***Artem LOSHKOV,***orcid.org/0000-0001-5292-3550**Postgraduate Student at the Music Theory and History Department
Kharkiv State Academy of Culture
(Kharkiv, Ukraine) artemloshkov@ua.fm*

CONTEXTS OF CONCEPTUALISATION OF THE CONCEPT OF POETICS' IN THE DISCOURSE OF CONTEMPORARY MUSICOLOGY

The article reveals the categorical essence of the concept of 'poetics' in its extrapolation to the field of musicology. The terminological description of the concept of 'musical poetics' is carried out and the plurality of its connotations

in the discourse of modern musicology is comprehended. The article proves the expansion of the explications of the concept of 'poetics' in the research field of musicology, defines its role in enriching the conceptual continuum of modern musicological knowledge, and states the dynamics of its status growth from metaphor to category.

The purpose of the study is to determine the specifics of the explication of the concept of 'musical poetics' in contemporary scientific thought and to reveal the contexts of conceptualisation of poetological issues in the Ukrainian musicological discourse. The provisions of the work are argued on the basis of a comprehensive methodology that combines general scientific approaches and research methods (systematic, comparative, operationalisation of concepts) and special analytical methods.

It is proved that the conceptualisation of the notion of 'musical poetics' in musicology is conditioned by artistic, evolutionary and cultural processes, trends of interdisciplinary integration, intentions for a new syncretism and convergence of art and science, which is a consequence of expanding the boundaries of comprehension of the world picture. Turning to poetics as a category of musicology and the integrative theory of artistic creativity associated with it, reveals connections with the fields of literary studies, hermeneutics, phenomenology, psychology, philosophy and aesthetics, and makes it possible to reveal the musical phenomenon in a complex of components.

It is emphasized that by carrying out historical and theoretical reflection on the issues of musical poetics and focusing on the poetics of musical phenomena, revealing their semantic essence, structure and expressive system, modern scholars increase the research 'territory' of music and poetological issues and contribute to the expansion of the conceptual continuum of modern musicology.

Key words: musical art, musical creativity, contemporary musicology, poetics, conceptualisation, style, genre.

Постановка проблеми. Культурно-трансформаційні процеси сучасності, що зумовлюють універсалізацію художнього простору й впливають на музичну творчість, відкриті до міжвидових перетинів, композиційних та стилістичних інновацій, проблематизують перегляд стратегій мистецтвознавчої рефлексії та розширення тезаурусу музикології на засадах інтердисциплінарності. Утворена ситуація детермінує залучення до музикознавчої сфери теорій і концептів із суміжних царин гуманітаристики (філософії, культурології, психології, етнології, філології, лінгвістики тощо) та інспірує подальшу їх інтеграцію в мистецтвознавчий методологічний контекст для експлікації музично-художніх феноменів та виявлення їх імпліцитних смислів. Значні перспективи щодо поглиблення міждисциплінарного діалогу та збагачення термінології музикологічного знання в сучасних умовах поліпарадигмальності відкриває опора на історично детерміноване поняття «поетика», пов'язану з ним теорію, системно розроблену в літературознавчій царині та естетичній думці, й розвинену в еволюційній динаміці культури до масштабів метатеорії творчості.

Аналіз останніх досліджень засвідчує зростаючий інтерес наукової думки до поетологічного вчення, центральне поняття якого – «поетика» – постає дослідницькою «призмою» осягнення художніх (літературних і мистецьких, зокрема музичних), а також позахудожніх явищ (наукової літератури) і сфер комунікації (поетика реклами) (Глівінська, 2015). Широту експлікації поняття «поетика» та аргументацію пов'язаного з ним спектру значень в українському гуманітарному просторі ілюструють численні розвідки, діапазон охоплення проблематики в яких

простягається від рецепції самого терміну та його визначень (Л. Айзенбарт, Г. Клочек, В. Хархун та ін.), окреслення термінологічної парадигми цього поняття, висвітлення дефінітивних розбіжностей у літературознавчих методологіях ХХ ст. (В. Хархун) до розкриття смислових засад (М. Ласло-Куцюк), визначення сутності поетики як системи (М. Кодак).

На сучасному етапі поняття «поетика» дефініюється в широкому і вузькому значеннях, розглядається в синхронному і діахронному аспектах, в історичній динаміці змінюваності його змістових домінант (від Античності до сьогодення). Важливими для науки виявляються, як ретроспективні рефлексії поетики, так і розуміння її специфіки в постмодерних умовах (Б. Мейлер); з позиції когнітивізму (Л. Глівінська); на перетинах із психологією (Г. Клочек), семітикою, герменевтикою та феноменологією. Значущими виявляються експлікації сучасних розгалужень поетики у зв'язку з появою нових літературних напрямів, зумовлених актуалізацією питань тексту, мови як семіотичної системи (структурна поетика, рецептивна поетика, когнітивна поетика, лінгвопоетика).

Мистецтвознавчу розробку поетологічної проблематики, спрямовану на безпосередній вияв поетики певної сфери творчості, наповненої конкретно-видовим художнім сенсом і мовно-стилістичними якостями, здійснюють С. Ковпик, Р. Гром'як, а також М. Фока, досліджуючи поетику підтекстових смислів у літературно-художніх системах Сходу і Заходу. Поетикальні аспекти представлені в словникових виданнях, зокрема словнику відомого театрознавця Сорбонни П. Паві (в перекладі українською), що охоплює питання театральної поетики, словнику «Метамистецтво»

С. Маценки, що висвітлює досвід термінотворення у мистецьких перетинах на межі літератури й музики.

В дискурсі музикології сформована власна традиція дефініювання поняття «поетика» та дослідження музичної творчості при опорі на літературознавчий і філософсько-естетичний досвід поетикальних досліджень. Зростання масштабів наукової розробки поетологічної проблематики та накопичення потужного дослідницького потенціалу в її вивченні характеризує музикознавчу думку. В українському науковому просторі питання музичної поетики в розмаїтті аспектів розгляду порушують Є. Ареф'єва, А. Булкін, І. Вавшко, Ван Сяююй, Ван Те, О. Волик, Д. Гульцова, О. Дей, Г. Джулай, Ду Вей, О. Зав'ялова, О. Кужелєва, Н. Лукашенко, К. Манденберг-Тодорова, О. Михайлова, Нань Лю, Ю. Ніколаєвська, Пан Тінтіна, Л. Півторацька, А. Поліщук, Н. Рябуха, О. Самойленко, О. Стрильчук, У Цзінінь, Чень Сяо, М. Черкашина-Губаренко, Н. Швець, С. Щелканова, В. Яценко та ін.

В музикознавчій дослідницькій парадигмі студіюються складні, гостро актуальні та значущі для науки проблеми: визначення змісту поняття «поетика» (Ду Вей, О. Самойленко, М. Черкашина-Губаренко, С. Щелканова), сутності поетики як категорії музикознавства (А. Поліщук). У контексті розгляду теоретичних та історичних питань акцентується увага на розкритті хронотопічних факторів поетики музики (Бай Сяонань), підходів до явища історичного часу як її основи (О. Самойленко), дослідженні ролі музичної поетики на різних етапах розвитку європейської культури (Нань Лю), осмисленні її перетинів з царинами психології, семіотики, інтерпретації тощо.

У фокусі розгляду опиняються питання поетики композиторської (К. Манденберг-Тодорова, Пан Тінтін, О. Стрильчук) та виконавської (Нань Лю, Ю. Ніколаєвська) творчості, стилю (Н. Швець), жанрів академічної (опера, вокальний цикл, симфонія, соната, етюд, дитячий альбом) та позаакадемічної музики (рок балада). Не залишається поза увагою висвітлення поетика пісенного фольклору (О. Дей). Потужну дослідницьку сферу в українській науці складають розвідки з питань поетики оперного жанру (Ван Те, Нань Лю, У Цзінінь, Чень Сяо, Чень Сяопай, М. Черкашиної-Губаренко) та камерно-вокальної сфери (Ван Сяююй, Ду Вей, О. Михайлова, Нань Лю). Значний науковий досвід сформовано в ході осмислення авторської та виконавської поетики в інструментальній царині, зокрема віолончельній (О. Зав'ялова) і фортепіанній (А. Булкін, Н. Лукашенко, Н. Рябуха).

Значна активізація розробки проблем музичної поетики в українській науці детермінує необхідність вияву і узагальнення провідних векторів її теоретичної рефлексії, та складає **актуальність** пропонованої розвідки.

Мета статті – визначити специфіку експлікації поняття «музична поетика» в сучасній науковій думці та розкрити контексти концептуалізації поетологічної проблематики в українському музикознавчому дискурсі.

Виклад основного матеріалу дослідження. Музикологія в своїх дослідницьких пошуках неодноразово ставила питання розширення методологічних горизонтів та категоріально-термінологічного тезаурусу з опорою на комплекс дискурсів гуманітаристики. Доцільність збагачення наукового апарату музикології в сучасних умовах детермінована багатьма чинниками, зокрема необхідністю розширення стратегій аналітики інтонаційних явищ, вияву художнього сенсу, структури і значень музично-авторських послань та специфіки їх виконавського «донесення», розкриття імпліцитних смислів і символіки музичної мови. З іншого боку – потребою в експлікації екстрамузичних чинників, вербально-знакових систем, ін. художньо-текстових утворень (візуальності, просторовості, прихованої сюжетності), що, знаходячись за межами іманентного матеріалу даного мистецького виду, творчості, певним чином проявляються в текстовому шарі, слугуючи показниками різних художніх мов і «голосів культури» (Р. Барт), інтертекстуальності, здатності до трансляції різних образно-смыслових планів.

З огляду на утворену ситуацію, модернізація понятійної системи та нові аналітичні можливості в науці про музику відкриваються завдяки введенню в її когнітивний контекст понять і категорій з інших царин гуманітарного знання, які отримали статус культурних універсалій. До останніх належить «поетика» (грецьк. *ποιητική, ποιησις poetike* – творчість, майстерність і техніка творення, мистецтво поетичне) – одне з найдавніших, історично усталених та стійких понять, сформованих у контексті становлення естетичної думки. Первинно стверджене в літературознавстві, це поняття, віддзеркалюючи смисловий зв'язок з інтелектуальними пошуками у сфері теорії творчості і філософії мистецтва попередніх епох, поступово, через розширення своєї семантики, набуває значення в інших царинах гуманітаристики.

Теорія поетики, започаткована в європейській культурі Античної доби (Аристотель, Гораций та ін.), де за трактуванням художніх настанов, структурної і жанрової нормативності, зокрема в літера-

турній сфері, прослідковувалась тенденція до філософсько-естетичних узагальнень, нині належить і до структури мистецтвознавства, що акумулює досвід літературної поезики та естетичної методології. Глибокі історичні зв'язки з багатовіковим досвідом минулого як своєрідною пам'яттю культури, змістовна ємність та універсалізм поняття «поетика», підтверджені життєздатністю на різних етапах культурного розвитку, сприяли його імплементації в мистецтвознавстві з метою вияву принципів творення та сутності художніх явищ, наповнених конкретним образним змістом та виразовими засобами – маркерами художності в музичному, образотворчому та ін. видах мистецтва.

Дослідницький потенціал теорії поезики має суттєве значення для осягнення феноменів музики (творів, інтонаційних концепцій, принципів композиції, темпоральності тощо). Екстраполяція теоретико-методологічних засад поетології на сферу дослідження музичної творчості породжує концепт «музична поетика», кристалізація та розвиток якого складає епістемологічну традицію в історичній динаміці від Ренесансу до постсучасності. Термінологічне словосполучення «музична поетика» (лат. *musica poetica*) вперше згадується в трактаті «Основи музики» (1533) Ніколауса Лістенія – видатного теоретика музики Відродження – найвагомішої історичної епохи, в межах якої викристалізувалася система основоположних для музичного мистецтва понять (автор, композитор, композиція, опус тощо), які засвідчили докорінний зворот у музичній свідомості (Коновалова, 2019 : 40). За тривалий період свого буття в континуумі художньої культури, термін «музична поетика» отримав множинність характеристик. У музично-теоретичних трактатах Відродження (Н. Лістеніус), Нового (Й. Бурмейстер, А. Кірхер, Й. Ліппіус, Й. Нудіус, Й. Маттезон, В. Принц, Й. Хербст) та Новітнього (І. Стравінський та ін.) часів музична поетика пов'язувалась з проблемами музичної композиції, творення музики та осмислювалась у комплексі розгляду питань теорії музики.

Уявлення про музичну поезику в добу постсучасності корелюють із розумінням її сенсу, сформованим у гуманітаристиці, та екстрапольованим на мистецтвознавчу сферу, а також фундуються на багатовіковий досвід її музично-теоретичного тлумачення, переусвідомлений відповідно культурним реаліям сьогодення. Апелювання до поетологічної проблематики в сучасній музикології зумовлюються інтенціями полідискурсного осягнення складних креативних процесів, музичних феноменів, різновидів творчості, творів, що

потребують інтегральної експлікації, перетинів з літературною, філософсько-естетичною, культурологічною й ін. сферами, а також мистецькими царинами.

Смислова багатогранність та відкритість поезики до сучасних настанов філософії, креативістики, нейроестетики, когнітивізму, зумовили індивідуалізацію підходів до її вивчення, спричинили розбіжність конотацій й розширення контекстів концептуалізації. З огляду на генетичний зв'язок поезики з інтелектуальною традицією Античності та комплекс сучасних уявлень, у виразі «музична поетика» виявляється синкретизм властивостей, суміщення художнього та позахудожнього, музичного і позамузичного первнів, перетинів науки і мистецтва, теорії і практики тощо.

На сучасному етапі музична поетика позиціюється одночасно як термінологічний вираз, концепт, категорія, комплексне дуальне поняття, семантика якого утворюється на перетині двох змістотворних складових – поезики і музики. Амплітуда застосування цього словосполучення простягається від метафоричного, обмеженого фіксацією лише імені («поетика») в назві розвідок, до свідомого, в якості універсалії, інструмента аналітики, методологічної установки щодо розробки нових концептів, пов'язаних з проявами естетичного переживання, художнього мислення, процесами / результатами творення, а також питаннями композиції, музичної архітекτονіки, стилю, творчості «в жанрі» тощо.

Проблему поезики в музиці О. Самойленко вважає однією з ключових, пов'язує її із засобами художньо-естетичного моделювання дійсності, а також процесами музичного смислоутворення, складовими рівнями якого є естетика – поетика – семантика (Самойленко, 2011: 189). Дослідниця тлумачить поезику в широкому сенсі як художню дію, результат проявів художнього методу і системи творчих принципів, та вважає можливим і доцільним будь який художній феномен розглядати в аспекті поезики (Самойленко, 2011: 186). Усвідомлюючи невід'ємності розробки питань композиторської поезики від проблем значення і смислу в музиці, проявів діалогу та ціннісної семантики в творах, музичній мові, авторка трактує музичну поезику як «метод творчості, механізм творення, музичного звучання» (Самойленко, 2011: 187–189).

Мотивацію наукового інтерпретування поезики як категорії та «засадничої методологічної одиниці» музикознавства (Щелканова, 2022: 28) А. Поліщук аргументує універсалізмом однойменного поняття, що походить від первинного син-

кретизму його значень (як майстерності творення, практики, ремесла, та ін.), притаманному античному розумінню, та актуалізованому в музичній культурі XX – XXI ст. З іншого боку, – багатовекторністю та семантичним розширенням дефініції поняття «поетика» в аспекті музично-художнього смислоутворення (Поліщук, 2013).

Поліракурсність дескрипції поняття «поетика» та пов'язаної з ним теорії, що перетинається із психологією художньої творчості, охоплюючи усі її стадії: «від задуму, системи породжуючих імпульсів та креативних механізмів до кінцевого результату», підкреслює М. Черкашина-Губаренко в ході дослідження поетики оперного жанру (Черкашина-Губаренко, 2022: 17). В усвідомленні дослідниці, поетика – це «система художніх засобів», детермінованих «авторським задумом», репрезентативних «для певного автора, притаманної йому картини світу», показових для «конкретного жанру і художнього напрямку» та «вписаних у художню цілісність» (Черкашина-Губаренко, 2022: 17). В осягненні музичної поетики важливим вчена вважає опору на вербальні тексти автора твору – артикульовані словесні свідчення митця [там само].

С. Щелканова розглядає сенс музичної поетики у зв'язку з аспектами онтології та феноменології творчості, та на цих підставах виявляє поетику ранніх симфоній В. Сильвестрова. Під поетикою авторка розуміє «теоретичну систему, що дозволяє шляхом інтерпретування виявити специфіку та онтологічну сутність художнього твору», й актуалізувати «багаторівневий процес розуміння смислу музичного феномена (Щелканова, 2022: 27). Поетика музичного твору позиціонується музикологом як узагальнюючий чинник, що піднімається над аналітикою виразових засобів, й зумовлює його «жанрово-структурні, драматургічні особливості та риси авторського стилю» (Щелканова, 2022: 28). Плідність застосування категорії музичної поетики авторка пов'язує з можливістю виходу через семантико-семіотичні особливості твору «в позамузичний дискурс» (Щелканова, 2022: 29).

На основі рецепцій поетики в дискурсивному колі естетичних, літературознавчих та музикознавчих досліджень Ду Вей формує власне уявлення про музичну поетику як «системну цілісність засобів вираження у художньому творі в її проекції на композиторську творчість» (Ду Вей, 2021: 5), враховуючи дане уявлення та засадничі (концепційні, логічні й художньо-змістові) принципи діалогічної взаємодії слова і музики, що презентують різні семіотичні системи, дослід-

ник визначає поетику камерно-вокального циклу, умови його жанрової екзистенції та композиції (Ду Вей, 2021: 6–7).

Розширенню контекстів концептуалізації музичної поетики та змістовному наповненню цієї категорії сприяли дослідження авторської та виконавської творчості, музичного жанру, стилю, творів конкретних авторів в аспекті поетики, які спричинили появу синтезованих понять з подвійною семантикою («авторська поетика», «виконавська поетика», «поетика жанру», «поетика стилю», «поетика творчості»). Важливою віхою концептуалізації поетикальних шукань на сучасному етапі є залучення методологічних настанов поетики щодо вивчення технік композиції, осмислення явищ різних культурно-стильових шарів (академічного, фольклорного та ін.). Зростання рівнів концептуалізації музичної поетики відбувається шляхом експлікації музичних феноменів позаакадемічної традиції, із визначенням їх жанрово-стильової поетики та специфіки мовно-виразового потенціалу. Новаційним у цьому сенсі є дослідження поетики рок-балади, здійснене І. Вавшко. Звертаючись в якості інструменту аналітики жанру рок-балади до засад поетики, автор тлумачить останню як «науку про будову, способи побудови, описові форми, систему засобів виразності», трактує як точку перетину естетики і техніки творення феномену; складний семантичний комплекс ознак, систему принципів будови музичного цілого та його онтологію (Вавшко, 2019).

Смислова множинність поняття «музична поетика», виявлена у розмаїтті представлених дефініцій останнього, засвідчує його значний дослідницький потенціал, інтенцію до охоплення різномірних, контрастних за своєю сутністю феноменів. Плюралістичність експлікацій, амбівалентність визначення смислових меж категорії «музична поетика» посилює її перетини з універсаліями такого порядку, як стиль, жанр (що є складовими мистецтвознавства та категоріальної системи музичної естетики) та ускладнили понятійну систему музикології. Утворена ситуація загострила питання уточнення рівнів взаємодії (розмежування й спорідненості) між поетикою та згаданими універсаліями. Звертаючись до цього питання, Ю. Ніколаєвська пропонує власне розуміння специфіки кореляції категорій поетика – стиль під час дослідження виконавської поетики, що позиціонується «як концепт інтерпретативної теорії музичної комунікації» та «результат інтерпретувального мислення музиканта-виконавця» (Ніколаєвська, 2020: 216). Згідно позиції музиколога, виконавський стиль становить найвищий

(художній) рівень виконавської поетики та складає «ентелехію діяльності Homo Interpretatus» (Ніколаєвська, 2020: 217).

Отже, враховуючи ємність і щільність поняття «поетика», що «модулює» з літературної в ін. сфери, а також розбіжності в його науковій аргументації, поетика розглядається в гуманітаристичі як «рухома, пластична категорія» (Хархун, 2001: 130) з розширеною семантикою. Узагальнюючим модусом амбівалентних суджень щодо сутності поетики стає розуміння її як універсальної категорії, системи, «художньої організації, комплексу змістових і формальних компонент твору або творчості митця», які засвідчують «цілісність вираження авторської ідеї» (Волощук, 2015: 5).

Висновки. Здійснена розвідка дозволяє дійти наступних узагальнень. Розробка питань поетики актуалізується в різних дослідницьких царинах гуманітаристики, мистецтвознавчій сфері, зокрема музикології. Поетика набуває універсалізації, усвідомлюється комплексно – як наука (пое-тологія), теорія мистецтва і творчості, скерована на системний розгляд закономірностей художнього розвитку, історичної еволюції певного виду, жанрово-стильових явищ, результатів творчості, їх будови, мовної специфіки тощо.

Концептуалізація поняття «музична поетика» в музикології зумовлена художньо-еволюційними й культуротворчими процесами, тенденціями між-дисциплінарної інтеграції, інтенціями до нового синкретизму й зближення мистецтва і науки, що

є наслідком розширення меж осягнення картини світу. Звернення до поетики як категорії музикознавства та пов'язаної з нею інтегративної теорії художньої творчості, що підлягає принципу історизму, виявляє зв'язки із царинами літературознавства, герменевтики, феноменології, інтерпретології, психології, філософії та естетики тощо, уможливорює розкрити певне музично-художнє явище, процес, творчу спадщину, дослідити музичний твір як цілісність у комплексі складових і проявів.

Широта конотацій поняття «музична поетика» є свідченням його семантизації та концептуалізації в динаміки від метафори до категорії. Здійснюючи історико-теоретичну рефлексію питань музичної поетики та фокусуючи увагу на поетиці музичних явищ, виявленні їх смислової сутності, структури і виразової системи, сучасні вчені збільшують дослідницьку «територію» музично-пое-тологічної проблематики, «продують авторизоване значеннєве коло терміну «поетика» (Хархун, 2001: 130) й сприяють розширенню концептуального континууму сучасної музикології.

Перспективи подальших досліджень окресленої проблемної сфери вбачаються у використанні концептуальних засад музичної поетики на царину фортепіанної творчості Лесі Дичко, що виявляє широкі міжмистецькі зв'язки, демонструє обазно-сміслові перетини з вокально-хоровою сферою авторського самовираження, містить імпліцитні смисли та прояви екфразису.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бай Сяонань. Хронотопічні фактори історичної поетики музики: композиторський та виконавський підходи : дис. ... д-ра філософії : 025 Музичне мистецтво / ОНМА ім. А.В. Нежданової. Одеса, 2023. 198 с.
2. Вавшко І. В. Музична поетика рок-балади : автореф. дис. канд. мистецтвозн. : 17.00.03 Музичне мистецтво. / НМАУ ім. П. І. Чайковського. Київ, 2019. 17 с.
3. Ван Те. Явище національного стилю в контексті музичної поетики опери: автореф. дис. ... канд. мистецтвознав. : 17.00.03 Музичне мистецтво / Одеська держ. муз. акад. ім. А. В. Нежданової. Одеса, 2008. 17 с.
4. Волощук Ю. Поетика романної прози Володимира Гжицького : дис. ... канд. філол. наук : 10.01.01. / Нац. пед. ун-т ім. М.П. Драгоманова. Київ, 2015. 190 с.
5. Гливінська Л. Про поетику когнітивного зразка: сучасні виміри і спадкоємність традицій. *Вісник Харківського нац. університету ім. В.Н. Каразіна. Серія : Філологічні науки*. Вип. 72. № 1152. Харків, 2015. С. 111–116.
6. Ду Вей. Поетика камерно-вокального циклу в композиторській творчості другої пол/ XX століття (на прикладі камерно-вокальних творів С. Слоніського) : дис. ... канд. мистецтвозн. : 17.00.03. Музичне мистецтво / ОНМА ім. А. В. Нежданової. Одеса, 2021. 195 с.
7. Коновалова І. Феномен композитора в європейській музичній культурі XX століття: особистісні та діяльнісні аспекти : дис. ... докт. мистецтвозн. : 26.00.01 / Харківська держ. акад. культури. Харків, 2019. 630 с.
8. Ніколаєвська Ю. Homo Interpretatus в музичному мистецтві XX – початку XXI століть. Харків : Факт, 2020. 576 с.
9. Поліщук А. Поняття «поетика» у контексті музикознавства. *Науковий вісник Національної музичної академії України ім. П. І. Чайковського*. Вип. 105 : *На скрижалях музичної історії: українська музика та культурний процес. На пошану М.Д. Копиці*. Київ, 2013. С. 154–165.
10. Самойленко О. Естетико-культурологічні виміри композиторської творчості другої половини XX – початку XXI ст. *Вісник Прикарпатського університету. Сер.: Мистецтвознавство*. Вип. 21–22. Івано-Франківськ, 2011. С. 186–189.
11. Хархун В. Дефінітивні розбіжності терміна «поетика» в літературознавчих методологіях XX століття. *Вісник Запорізького національного університету. Філологічні науки*. Вип. 1 (1). Запоріжжя, 2001. С. 129–130.

12. Черкашина-Губаренко М. Поетика оперного жанру. *Художня культура. Актуальні проблеми*. Вип. 18. Ч. 1. Київ, 2022. С. 17–25.
13. Щелканова С. Поетика ранніх симфоній Валентина Сильвестрова : дис. ... д-ра філософії ; 025 Музичне мистецтво / ХНУМ ім. І.П. Котляревського. Харків, 2022. 250 с.

REFERENCES

1. Bai, Xiaonan. (2023). Chronotopichni factory istorychnoyi poetyky muzyky: kompozytors'kyi ta vykonavs'kyi pidkhody [Chronotopic factors of the historical poetics of music: composition and performance approach]. Dissertation for the degree of Doctor of Philosophy: 025 Musical Art. Odesa National Music Academy named after A.V. Nezhdanova, 198 p. [in Ukrainian].
2. Vavshko, I. (2019). Muzychna poetyka rok-balady [Musical poetics of a rock ballad]. *Extended abstract of candidate's thesis*: 17.00.03 Musical Art. The Ukrainian National Tchaikovsky Academy of Music, 17 p. [in Ukrainian].
3. Van, Te. (2008). Yavvshche natsional'noho stylyu v konteksti muzychnoyi poetyky opery [A phenomenon of national style in the context of operatic musical poetics]. *Extended abstract of candidate's thesis*: 025 Musical Art. Odesa: Odesa State Music Academy named after A.V. Nezhdanova, 17 p. [in Ukrainian].
4. Voloshchuk, Yu. (2015). Poetyka romannoyi prozy Volodymyra Gzhyts'koho *Candidate's thesis* in the specialty 10.01.01. Philology. Kyiv. Drahomanov National Pedagogical University. 190 p. [in Ukrainian].
5. Hlyvins'ka, L. K. (2015) [On poetics of cognitive model: modern measuring and continuity of traditions]. *The Journal of V. N. Karazin Kharkiv National University. Series "Philology"*, 111–116 [in Ukrainian].
6. Du, Wey (2021). Poetyka kamerno-vokal'noho tsyklu v kompozytors'kii tvorchosti druhoyi polovyny XX stolittya (na prykladi kamerno-vokal'nykh tvoriv S. Slonimskoho) [The Poetics of the Chamber-Vocal Cycle in the Compositional Creativity of the Second Half of the Twentieth Century (on the Example of S. Slonimsky's Chamber-Vocal Works)]. *Candidate's thesis* : 17.00.03 Musical Art. Odesa National Music Academy named after A.V. Nezhdanova. 195p. [in Ukrainian].
7. Konovalova, I. Y. (2019). Fenomen kompozytora v yevropeys'kii muzychnii kul'turi XX stolittya: osobystisni ta diyal'nisni aspekty [The phenomenon of the composer in the European musical culture of the twentieth century: personal and activity aspects]. *Thesis ... doct. art history*: 26.00.01 Theory and History of Culture (Arts). Kharkiv State Academy of Culture, 630 p. [in Ukrainian].
8. Nikolaevs'ka, Yu. (2020). Homo Interpretatus v muzychnomu mystetstvi XX – pochatku XXI stolit'. [Homo Interpretatus in the musical art of the 20th – early 21 centuries]. Kharkiv: Fakt, 576 p. [in Ukrainian].
9. Polishchuk, A. (2013). Ponyattya poetica u konteksti muzykoznavstva [The concept of «poetics» in the context of musicology]. *Scientific Herald of the Ukrainian National Tchaikovsky Academy of Music*, Issue 105. On musical history tables: Ukrainian music and cultural process. In honor of M. Cypys, 154–165 [in Ukrainian].
10. Samoilenko, O. (2021). Estetyko-kul'turolohichni vymiry kompozytors'koyi tvorchosti druhoyi polovyny XX – pochatku XXI st. [Aesthetic and cultural dimensions of composers' creativity in the second half of the 20th – early 21st centuries]. *Newsletter Precarpathian University. Art studies its*. № 21–22. Ivano-Frankivsk, 186–189 [in Ukrainian].
11. Kharhun, V. (2001). Definityvni rozbizhnosti termina «poetyka» v literaturoznavchyykh metodolohiyakh XX stolittya [Definitive differences of the term «poetics» in literary methodologies of the 20th century] *Bulletin of the Zaporizhzhia National University. Philological Sciences*. Issue 1 (1), 129–130 [in Ukrainian].
12. Cherkashyna-Hubarenko, M. (2022). Poetyka opernoho zhanru [Poetics of the Opera Genre]. *Artistic Culture. Topical issues*. Vol. 18. No. 1, 17–25 [in Ukrainian].
13. Shchelkanova, S. (2022). Poetyka rannikh symfoniy Valentyna Syl'vestrova [Poetics of Valentin Silvestrov's early symphonies]. *Thesis ... Doctor of Philosophy*: 025 Musical Art. Kharkiv National University of Arts named after I.P. Kotlyarevsky, 250. [in Ukrainian].